ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Τοῦ ΚΛΩΝΤ ΠΙΑΡΑΙΝ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ κ. ντὲ Γκατέν, ἀφοῦ χτύπησε τὴ γροθιά του θυμωμένος στὸ χεροῦλι τῆς πολυθρόνας, σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ μιὰ ζαρωματιὰ στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν του ποὺ ἐξέφραζεν ὅλη τὴν πίκρα του καὶ μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη ὀργή.

Ἡ κυρία ντ'Οὐμπερτὲν παρακολούθησε ἀπὸ μέσα χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση τὸν ὑποψήφιο μνηστῆρα ποὺ ἔφευγε διωγμένος. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀπὸ μιὰ χαρὰ κάπως σκληρή ἴσως, τὴ χαρὰ τῆς χήρας κι' ἐλεύθερης γυναίκας, ποὺ εἶνε πολὺ πλούσια ὥστε νὰ μπορῇ νὰ διαλέξῃ μόνη της τὸν καινούργιο της σύζυγο.

Σ' ἕνα μικρὸ κομψὸ τοαπεζάκι ποὺ ἦταν κοντά της, βρισκόταν ἕνας καθρέφτης τοῦ χεριοῦ. Τὸν ἐπῆρε μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι καὶ τόν ἐστριφογύρισεν ἀργὰ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της. Ἦταν ἕνας ἀρχαῖος Βενετσιάνικος ἀσημένιος καθρέφτης, πρασινισμένος ἀπὸ τὰ χρόνια. Τῆς τὸν εἶχε χαρίσει πρὸ καιροῦ, τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου της κάποιος γέρος θεῖος της, ποὺ τῆς εἶπε τότε

— Ὁ σύμβουλος αὐτὸς τῆς ὠμορφιᾶς θὰ σοῦ φανῇ ἴσως παληὸς πολύ. Δὲν θὰ σοῦ ἀρέσῃ, βάζω στοίχημα, ἔτσι ποὺ ἐμφανίζει καὶ τὰ ἐλάχιστα στίγματα τοῦ προσώπου. Φύλαξέ τον, ὅμως. Θὰ σοῦ λέῃ πάντα τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια δὲ βρίσκουν συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἀκοῦν εὔμορφες γυναῖκες σὰν καὶ σένα. Πολλὰ λόγια ἐρωτικά, βλέπεις, τὶς νανουρίζουν καὶ τὶς μαγεύουν. Τὴν ἀληθινὴ σκιά, ὅμως, τῆς ἀγάπης θὰ τὴ δῇς σ' αὐτόν!

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ Τερίζα ντ' Οὐμπερτὲν ἦταν εἴκοσι χρονῶν. Ἐκύτταζε τὸν ἑαυτό της στὸ Βενετσιάνικο καθρέφτη καὶ εἶδε ἕνα προσωπάκι λεῖο κι' ὁλόδροσο, μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ μαλλιὰ ποὺ ἦταν πιὸ μαῦρα ἀκόμα. Ὁ καθρέφτης τῆς εἶπε πὼς ἦταν ὤμορφη πολὺ καὶ γι' αὐτὸ τὸν κράτησε. Τὸν ἐφύλαξε μάλιστα, σὰν κάτι πολύτιμο.

Τὰ χρόνια, ὅμω , πέρασαν. Ἦρθε ὁ τελευταῖος πόλεμος. Ὁ κ. ντ' Οὐμπερτὲν σκοτώθηκε σ' αὐτόν. Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια ἀκόμα. Ἡ Τερέζα τώρα ἐπλησίαζε τὰ σαράντα.

Μόλις τελείωσε τὸ πένθος της θέλησε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν παληὰ χαρούμενη ζωή της. Δὲν τὸ κατόρθωσε ὅμως. Μὴν ἔχοντας παιδί, δὲν ἤξερε ποῦ νὰ ξεσπάσῃ τὴ μεγάλη της τρυφερότητα κι' ἡ μόνωσή της τὴν ἐβάρυνε.

Ἦταν πλούσια πολὺ κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε ἀνήσυχη. Δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα. Φλεγ τὴν ἐτοιγούριζαν πολλές, καμμιὰν ὅμως δὲν ἐπίστευε γι' ἀληθινή. Τοὺς ἄντρες ὅλους τοὺς φανταζόταν ἐγωϊστὲς καὶ συμφεροντολόγους.

Αὐτὸς ποὺ εἶχε διώξει πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, τῆς εἶχε κάνει ἐπίμονο κόρτε, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἀποκρύψῃ ὅμως ὡς τὸ τέλος τοὺς ἀληθινοὺς σκοπούς του. Καὶ τώρα ξαναβλέπε μὲ τὸ νοῦ της τὴν τελευταία τον χειρονομία ποὺ ἦταν γεμάτη ἐγωϊστικὸ θυμό, ξαναβλέπε πρὸ πάντων την τελευταία ματιὰ ποὺ εἶχε ρίξῃ στὸ σαλόνι της πρὶν φύγῃ, ματιὰ νευριασμένη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τόσων ὡραίων πραγμάτων, ποῦ εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὰ θεωρῇ κάπως σὰν δικά του.

Ἡ ματιὰ αὐτὴ ἔκανε τὴν κυρία ντ' Οὐμπερτὲν νὰ μὴν ἐλπίζῃ τίποτα μιὰ ἀπὸ τὸ μέλλον.

***

Ἡ Τερέζα ἔπαψε νὰ στριφογυρίζῃ στὰ δάχτυλά της τὸν παληὸ καθρέφτη καὶ τοῦρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀγωνία. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεκάλυψα στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν κάτι λεπτὲς ρυτίδες, ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ξεχωρήσῃ ἀκόμα.

Ὁ καθρέφτης ὅμως τὶς ἐπρόδιδε. Μιὰ μυστηριώδης φωνὴ τῆς φάνηκε πῶς ἀνέβαινε ἀπ' τὸ κρύσταλλό του καὶ τῆς ἔλεγε :

— Περνάει, καλή μου, ὁ καιρός. Ἀγκάλιασε ὅσο μπορεῖς πειὸ γρήγορα τὴν ὤμορφη ζωή, γιατὶ θὰ σοῦ ξεφύγῃ, πειὸ γρήγορα ἀπ' τὸ νερὸ ὅπου κυλάει στοὺς μεγάλους καταράκτες!

Ἄξαφνα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξεν ἡ πόρτα καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριος Φαβιέ.

Ἡ κυρία ντ' Οὐμπερτὲν ἔκανε μιὰ κίνησι γεμάτη ἀπογοήτευσι κι' ἀνασηκώθηκε. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχεν ἔλθει ἦταν ἕνας ἄντρας νέος ἀκόμα, λίγο μεγαλείτερος της μ' ἔντονα χαρακτηριστικά, δειλιασμένο, ὅμως, ὕφος. Εἶχε γνωρίσει τὸν μακαρίτη τὸ σύζυγό της στὸ μέτωπο καὶ ἐθεώρησε καθῆκον νὰ κάνῃ μιὰν ἐπίσκεψι στὴ χήρα του. Αὐτή, ἐπειδὴ τὴν ἐθέλξαν οἱ λεπτοί του τρόποι, τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ πάλι. Σιγὰ-σιγὰ ἔπειτα ἡ Τερέζα ἔνοιωσε πὼς ὁ Λουκιανὸς Φαβιέ, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ἂν ἦσαν διαφορετικὲς ἡ περιστάσεις, αὐτὸ τὸ κόρτε θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε χωρὶς ἄλλο. Ὁ κ. Φαβιὲ φαινότανε εἰλικρινής, ἁπλὸς καὶ συμπαθητικός. Γιατί, ὅμως, νὰ μὴν παραδεχθῇ πὼς ἦταν προικοθήρας σὰν τοὺς ἄλλους; Ἀπὸ ποῦ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ εἶδος τῆς ἀγάπης του; Ἀπὸ ποιὸ σημεῖον θἄνοιωθε τὴν ἀδιαφορία του γιὰ τὸ χρῆμα;

Ὡς τόσο ἡ Τερέζα πῆγε κοντά του, τείνοντας τὸ χέρι της. Ἡ ματιά της, ὅμως, ἦταν τόσο σκοτεινὴ καὶ τόσο στεγνὸ τὸ χαμόγελό της, ὥστε ὁ Λουκιανὸς ταοάχτηκε.

Ἀφοῦ ἐφίλησε μὲ συγκίνησι τὰ δάχτυλά της, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ :

— Μήπως σᾶς ἀνησυχῶ ἀλήθεια;

Αὐτὴ ἀφῆκε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἕνα γέλοιο κακό, σκληρὸ σχεδόν καὶ εἶπε :

— Ἐρχόσαστε ἀπ' ἐναντίας σὲ πολὺ κατάλληλη ὥρα. Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω σοβαρά!

— Ἄ, ἔκαμεν ἐκεῖνος, παίρνοντας ἀμέσως τὰ λόγια της γιὰ κακὸ προμήνυμα.

Ἐδέχθη, ὅμως, νὰ καθήσῃ ὅπως κι' ἐκείνη κοντὰ στὸ τραπεζάκι. Στὴν ἀρχὴ ἐπεκράτησε σιωπή. Ἔπειτα ἡ κυρία ντ'Οὐμπερτὲν εἶπε ἀποφασιστικά.

— Δὲν εἴσαστε καὶ σεῖς τῆς γνώμης, πὼς ἡ συχνές σας ἐπισκέψεις μποροῦν νὰ μὲ ἐκθέσουν; Ὤ, βέβαια, σὰν χήρα ἔχω κάποια περισσότερη ἐλευθερία. Δὲν εἶμαι, ὅμως, πολὺ γρηὰ ἀκόμα καί.....

Ὁ κ. Φαβιὲ γύρευε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐκείνη, ὅμως, τὸν ἐσταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία της καὶ ἐξακολούθησε :

— Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆτε. Ἀπὸ κοπιμένα εἶμαι χορτασμένη δυστυχῶς. Σήμερα, ἄλλως τε, πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρώτερο. Φίλες μου (ἡ καλόβολες φίλες δὲ λείπουν δὰ ἀπὸ καμμιὰ γυναῖκα) μοῦ ἔκαναν τὴν παρατήρησι, πῶς ἡ ἐπιμονή νὰ ἐρχόσαστε ἐδῶ ἄρχισε νὰ δίνῃ λαβὴ σὲ κακολογίες. Ἐσκέφθηκα καὶ ἐγὼ πὼς δὲν ἔχουν ἐντελῶς ἄδικο καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ δώσω ἕνα τέλος σ' ὅλ' αὐτά.

Ἐσώπασε καὶ τὸν ἐκύτταξε θαρρετὰ κατὰ πρόσωπο. Τὸν εἶδε ποὺ εἶχε γίνῃ κάτωχρος κι' ἐτραβοῦσε νευρικὰ τὸ μουστάκι του.

Ἡ Τερέζα αἰσθάνθηκε εὐχαρίστησι μὲ τὸ νὰ παρατηρῇ τὴν συγκίνησί του. Στὸ πρόσωπό του,-τὸ εἶχε πάρει πειὰ ἀπόφασι, ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ ὅλους τοὺς ἄντρες.

— Ναί, εἶπε πάλι. Πρέπει νὰ δώσω ἕνα τέλος μ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Νὰ ξαναπαντρευτῶ δὲν σκέπτομαι. Καὶ ἐπειδὴ εἴσαστε κύριος πολὺ εὐγενικός, φαντάζομαι πὼς θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ ἀραιώσετε τὰς ἐπισκέψεις σας!

Ἐσώπασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της.

Τότε μίλησε κι' ἐκεῖνος μὲ ὑπόκωφη, ἀσθμαίνοισα φωνή.

— Ἀφοῦ, κυρία μου, δὲ θὰ ξαναϊδωθοῦμε, μπορῶ χωρὶς ντροπὴ νὰ σᾶς ὁμολογήσω πὼς σᾶς ἀγαποῦσα μ' ἕνα ἔρωτα δυνατώτερο ἀπ' ὅλου τοῦ κόσμου τὰς δυνάμεις, μ' ἔρωτα χωρὶς καμμιὰν ἄλλη φιλοδοξία παρὰ τὴν ἴδια τὴν ἀγάπη. Σεῖς, ὅμως, ἀποφασίσατε πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα γιὰ τὴν τυχή μας. Ἐμπρὸς στὴν ἀπόφασί σας ὑποκλίνομαι καὶ θὰ φύγω ὅσο μπορῶ μακρύτερα, γιὰ νὰ ὑποφέρω μακριά σας, ὁλομόναχος... Ἀφοῦ δὲ θὰ ξαναϊδωθοῦμε ἄλλη φορά, κυρία, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι σας;

Τοῦ προσέφερε τὸ χέρι της, τὰ δάχτυλά της ὅμως ἔτρεμαν. Ὁ κ. Φαβιὲ τὰ ἔσφιξε λίγην ὥραν, χωρὶς νὰ βρῇ τὸ θάρρος νὰ τὰ ἐγγίσῃ μὲ τὰ χείλη του. Ἔπειτα μὲ σιγανὰ βήματα τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ κυρία ντ'Οὐμπερτὲν συγκινημένη πειὸ πολὺ φανταζόταν, γύρεψε νὰ κάνῃ κάτι γιὰ ν' ἀντιδράσῃ στὴ συγκίνησί της κι' ἐπειδὴ δὲ βρῆκε τίποτε, ἅρπαξε ἄθελά της τὸν καθρέφτη ἀπ' τὸ τραπεζάκι καὶ κυττάχτηκε μέσα.

Εἶδε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ πρόσωπό της ποὺ ἦταν ὤμορφο πάντα, ξαναβρῆκε, ὅμως, τὶς ρυτίδες ποὺ φαινόντουσαν σὰν νἄλεγαν.

— Κάνε γρήγορα γιατὶ περνοῦν τὰ νειάτα!

Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τότε τὸν καθρέφτη ἀνασήκωσε τὰ μάτια της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ διέκρινε τὸ κρύσταλλό του τὴ σκυθρωπὴ σιλουέττα τοῦ ἐρωτευμένου ποὺ ἀπομακρυνόταν γιὰ πάντα. Ὁ Λουκιανὸς εἶχε σταθῇ στὴν πόρτα, δὲ φαινόταν ὅμως, θυμωμένος σὰν τὸν ἄλλο, οὔτε κύτταξε μὲ φθονερὴ ἀπογοήτευσι. Ἀπ' ἐναντίας δύο δάκρυα θερμὰ ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του.

Ἡ Τερέζα ἔνοιωσε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι, πὼς ἡ καρδιά της εἶχε πάψει νὰ χτυπᾷ λίγες στιγμές, γιατὶ εἶχε δῇ στὸν καθρέφτη τὴν ἀληθινὴ σκιὰ τῆς ἀγάπης. Δὲν ἐδίστασε τότε περισσότερο καὶ ὀχρή, νικημένη μὲ μάτια σὰν τρελλῆς, γύρισε πρὸς τὸ Λουκιανὸ καί τοῦ εἶπε παράφορα:

Φίλε μου μὴ φύγῃς, μή!

Κλώντ Πιραὶν

Ὁ κ. ντὲ Γκατὲν χτύπησε θυμωμένος τὴ γροθιά του στὸ χεροῦλι τῆς πολυθρόνας.

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Ὁ γάμος πολλὲς φορὲς εἶνε τὸ καπίστρι ποὺ δένει τὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα στὴ θλίψη.

Ἔρασμος

Ὁ ἔρως εἶνε τὰ φτερὰ ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ἀνεβῇ στὸν οὐρανό.

Μιχαὴλ Ἄγγελος